

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 941/24
21.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Оливере Анђелковић, председника већа, др Миодрага Мајића и Драгана Тесаровића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Мијушковић Стошић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Алексића, изјављеној против пресуде Основног суда у Убу К бр. 101/23 од 22.04.2024. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Алексића и у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 21.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Алексића, а пресуда Основног суда у Убу К бр. 101/23 од 22.04.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К бр. 101/23 од 22.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ, па га је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 4 став 2, 42, 45 и 54 КЗ осудио на казну затвора у трајању од 1 године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, са применом мере електронског надзора, при чему за време трајања изречене казне не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом, који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ће суд, уколико окривљени за време

издржавања казне једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајања до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора.

Према окривљеном је на основу одредбе члана 86 и члана 297 став 5 у вези члана 297 став 4 КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од 1 године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати: у корист буџетских средстава Основног суда у Убу на име вештачења износ од 59.647,24 динара и на име паушала износ од 10.000,00 динара; у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Убу износ од 232.428,87 динара и оштећеној ББ износ од 229.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Алексић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешни и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичним санкцијама и одлуке о трошковима поступка, с предлогом да Апелациони суд у Београду закаже седницу на коју ће позвати браниоца и стручног саветника, те да усвоји жалбу окривљеног и преиначи првостепену пресуду, на тај начин што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж бр. 996/24 од 02.09.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду потврди пресуду Основног суда у Убу К бр. 101/23 од 22.04.2024. године, а одбије жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Алексића.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног и у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеном жалбом и предлогом јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду датим у наведеном поднеску, па је, након што је првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда најпре због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, тако што се истиче да је суд прекорачио оптужбу и тиме нарушио објективни идентитет оптужбе, на тај начин што је из изреке оптужбе избацио да је окривљени критичном приликом, као учесник у саобраћају на путевима, као возач путничког возила, прекршио још две бланкетне норме, и то: да је поступио противно одредби члана 20 став 1 тачка 3 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, тако што као учесник у саобраћају није поступио у складу са значењем саобраћајног знака опасности, као и да је поступио противно одредби члана 42 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, будући

да брзину кретања возила није прилагодио особинама и стању пута, видљивости, прегледности, атмосферским приликама и другим саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин који не угрожава безбедност саобраћаја.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, неосновано се првостепена пресуда жалбом браниоца окривљеног побија због наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, с обзиром да је првостепени суд на основу оцене доказа утврдио да се пропуст окривљеног који је у директној узрочно-последичној вези са настанком незгоде састоји у томе што је уласком у кривину поступио противно одредби члана 35 став 1 и 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, којом је прописано да се возило креће десном страном коловоза у смеру кретања и да је возач дужан да возило у кретању држи што је ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од ње да, с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и на стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и излаже себе опасности, док није доказано да се пропуст на страни окривљеног састоји и у непоступању у складу са значењем саобраћајног знака опасности и у вожњи неприлагођеном брзином, због чега је правилно повреду ове две бланкетне норме суд изоставио из чињеничног описа кривичног дела за које је окривљеног огласио кривим прилагођавајући изреку пресуде чињеничном стању утврђеном током поступка, чиме није прекорачио оптужбу, јер је у оквиру исте правне квалификације извршио измену која не представља увећање криминалне количине на штету окривљеног, већ је у корист окривљеног.

Жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда побија се и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама или су ти разлози потпуно нејасни и у знатној мери потивречни, јер је нејасно на основу чега је суд закључио да је окривљени из субјективних разлога прешао у супротну коловозну траку, с обзиром да је окривљени то негирао, као и будући да су и сведоци ВВ и ГГ изјавили да окривљени није разговарао, нити користио мобилни телефон, да није било прегласне музике, као и да окривљеном ништа није одвлачило пажњу током вожње. С тим у вези, првостепена пресуда побија се и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тако што се наводи да није тачна констатација суда да је окривљени прешао услед неког субјективног пропуста у супротну коловозну траку, већ зато што је коловоз био клизав као лед, па да погрешно суд није прихватио одбрану окривљеног у делу где се изјашњавао о клизавости коловоза, као и да није правилно ценио исказе сведока ВВ, који је навео да је, чим је изашао из возила после незгоде, коловоз био клизав као лед, а да је пре тога био нормалан, затим сведока ГГ, који је изјавио да се приликом изласка из возила оклизнуо и пао јер је коловоз био клизав као лед, што му је било чудно пошто је напољу било око 15 степени, сведока полицијског службеника ДД, који је у својим исказима навео да је на месту незгоде, на појединим местима, на моменте, кад стане ногом, осетио нестабилност и да је имао утисак да је стао на лед, иако снега и леда на коловозу није било, па да нема друго објашњење, осим да је асфалт на тој деоници пута специфичан и да су му својства таква да већ при првој киши постане клизав, те да му је познато да су на тој деоници пута и раније биле незгоде са тежим последицама, затим полицијски записник са лица места, извештај Републичког хидрометеоролошког завода, као и да је вештак Радисав Милетић у свом налазу потврдио да, у случају да је коловоз

био клизав, како је то описао полицајац ДД, окривљени није могао да прође безбедно кроз кривину при предметној брзини од 68,5 km/h, већ при брзини од 53,3 km/h, па да тада на страни окривљеног не би било пропуста који би се могао довести у директну узрочну везу са настанком ове саобраћајне незгоде, те да, у ситуацији када постављена саобраћајна сигнализација која би упозорила возача на клизав коловоз испред места дешавања саобраћајне незгоде не постоји, возач није могао очекивати клизав коловоз на месту где се незгода догодила. С тим у вези, указано је да, дакле, вештак није могао технички да искључи могућност да је површина коловоза на датој деоници била толико клизава да је окривљени услед тога изгубио управљивост возила, већ је, чак штавише, јасно навео да је у периоду од када се десила саобраћајна незгода до његовог изласка на лице места извршено продужено гребање коловозне подлоге на критичној деоници пута, што представља меру управљача пута у циљу смањења опасности на деоници где је утврђен повећан ризик од настанка саобраћајне незгоде. Имајући на уму наведене разлоге, указано је да је суд применом начела *in dubio pro geo* окривљеног требало да ослободи од оптужбе.

Међутим, по мишљењу већа Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани, с обзиром да је првостепени суд на основу свих изведених доказа, које је детаљно ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, када је реч о одлучној спорној околности везаној за узрок саобраћајне незгоде, правилно закључио да се пропуст окривљеног који је у директној узрочно-последичној вези са настанком незгоде састоји у томе што је уласком у кривину поступио противно одредби члана 35 став 1 и 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, којом је прописано да се возило креће десном страном коловоза у смеру кретања и да је возач дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од ње да, с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и не излаже себе опасности, будући да је окривљени на улазном делу кривине, гледано у смеру кретања његовог возила (на 10,4 м од почетка кривине и на око 32,6 м пре центра кривине), услед неког субјективног пропуста у вожњи, возилом којим је управљао прешао у кривини преко пуне разделне линије на леву коловозну траку за 0,9 м, те на тај начин проузроковао судар са возилом којим је управљао оштећени ЋЋ, које се кретало правилно својом десном коловозном траком.

С тим у вези, првостепени суд је у образложењу пресуде детаљно, јасно и аргументовано образложио из којих разлога није прихватио одбрану окривљеног у делу у којем је навео да му се критичном приликом, када је ушао у кривину, изненада забацио ауто и исклизао се, због чега је дошло до судара са возилом којим је управљао оштећени ЋЋ, наводећи да је оваква одбрана окривљеног у супротности са налазом и мишљењем вештака саобраћајне струке Радисава Милетића, који је правилно прихватио, а из ког је утврђено да би, у ситуацији да је дошло до заносења и исклизавања возила којим је управљао окривљени, то било изражено померањем задњег дела возила улево и тада после судара ово возило не би могло прећи на десну страну пута, већ би наставило ротацију и нашло се на левој страни пута, а што овде није био случај, већ је после судара возило којим је управљао окривљени продужило пут унапред и удесно на даљину од 16,6 метара, те да је затечено заустављено на десној страни пута, задњим делом на коловозу, а предњим делом на банкени, при чему је из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке такође утврђено да би, да је дошло до

заношења и исклизавања возила којим је управљао окривљени, што би било изражено померањем задњег дела возила улево, тада на месту судара уздужне осе возила биле под значајно мањим углом у односу на угао од 30 степени, који је утврђен налазом истог вештака. Такође, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног ни у делу у ком је истакао да је, непосредно када је након удеса изашао из возила и стао на коловоз, схватио да је коловоз на том месту, односно деоници пута, био толико клизав да је када стане на исти имао утисак као да је стао на лед, те да је тада закључио да је због тако клизавог коловоза критичном приликом и изгубио контролу над возилом и прешао на супротну коловозну траку, оцењујући да је оваква одбрана окривљеног, у којој је настојао да прикаже да је критичном приликом, непосредно пре саме незгоде, наишао изненада на изузетно клизав део коловоза, што је довело до тога да изгуби контролу над возилом, сугеришући притом да, имајући на уму временске услове и стање коловоза према месту судара, није имао разлога да предвиди појаву дела клизавог коловоза и да је то за њега представљало изненадну и нескривљену опасност, неуверљива, нелогична и исконструисана, као и да је у супротности са извештајем Републичког хидрометеоролошког завода од 11.10.2022. године из ког произлази да је око 16,00 часова, односно у време саобраћајне незгоде, температура ваздуха била око 10,9 степени Целзијусових, као и налазом и мишљењем вештака саобраћајне струке, који се изјаснио да на коловозној траци којом се кретало возило којим је управљао окривљени коловоз није био у тој мери клизав да би се то могло описати као стање леда, будући да је возило из супротног смера, којим је управљао оштећени, потпуно неометано и без тешкоћа савладало исту кривину, при чему је до ове незгоде дошло на уласку у кривину гледано у смеру кретања возила окривљеног, због чега је мало вероватно да десна коловозна трака којом се кретало возило окривљеног буде клизава као лед до разделне линије, а да лева коловозна трака буде потпуно чиста, при чему, да је та коловозна трака била чиста, указује и несметано кретање возила оштећеног до места судара. С тим у вези, правилно је закључио првостепени суд да је нелогично и неживотно да је коловоз био клизав само на том делу пута у кривини, а да је пре кривине и после кривине коловоз био чист, те да је у самој кривини лева коловозна трака, гледано у смеру кретања возила окривљеног, била чиста.

Осим тога, ценећи исказе оштећених ВВ и ГГ, правилно првостепени суд исте није прихватио у делу у ком су истакли да је критичном приликом до преласка возила којим је управљао окривљени у супротну коловозну траку и судара са усусретним возилом марке “Опел” дошло услед тога што је возило окривљеног проклизало у кривини, као и да су, када су након незгоде изашли из возила, приметили да је коловоз на лицу места био клизав као лед, те да је оштећени ГГ услед тога исклизао и пао на коловоз, и то из истих разлога због којих суд у том делу није прихватио ни одбрану окривљеног, при чему је правилно суд такође нашао да су оваквим исказима оштећени настојали да помогну окривљеном како би овај поступак по њега био што повољније окончан, тим пре што је окривљени таст оштећеном ВВ.

Такође, ценећи и исказ сведока ДД, правилно првостепени суд исти није прихватио у делу у којем је навео да је приликом вршења увиђаја на месту незгоде, на појединим местима, на моменте када је стао ногом, осетио нестабилност и да је имао утисак као да је стао на лед, иако снега и леда на коловозу није било, с обзиром да је у супротности са садржином записника о извршеном увиђају саобраћајне незгоде у којем је сведок, описујући стање површине коловоза, констатовао да је исти влажан и чист, па

да би, да је коловоз на појединим местима заиста био у тој мери клизав, како је то сведок описао приликом испитивања у својству сведока, логично било да то констатује у записнику о увиђају или, уколико тако нешто није констатовао у записнику о увиђају, о томе сачини службену белешку, што није учинио, при чему је, како то такође правилно закључује првостепени суд, нелогично да је коловоз био клизав само на том месту у кривини, у коловозној траци којом се кретало возило окривљеног, а да је пре кривине и после кривине коловоз био чист, као и да је у самој кривини лева коловозна трака, гледано у смеру кретања возила окривљеног, била чиста.

Имајући на уму да из наведених разлога правилно првостепени суд није прихватио тезу одбране, која се истиче и у изјављеној жалби браниоца, да је окривљени због коловоза на који је изненада наишао на деоници пута, а који је био клизав као лед, изгубио контролу над управљањем возилом и прешао истим у супротну коловозну траку, где је дошло до судара његовог возила са возилом којим је управљао оштећени ЂЂ, те како је суд правилно утврдио да се окривљени критичном приликом није возилом кретао неприлагођеном брзином, односно како не постоје докази да на његовој страни постоји пропуст који се састоји у томе да није поступио у складу са значењем саобраћајног знака опасности, то је правилно закључио да је узрок саобраћајне незгоде прелазак возила којим је управљао окривљени у супротну коловозну траку услед неког субјективног пропуста на страни окривљеног, а што је једна од могућности коју је и вештак саобраћајне струке навео у свом налазу и мишљењу, односно у свом изјашњењу на главном претресу.

С обзиром да је правилно првостепени суд оценом изведених доказа утврдио да површина коловоза на месту незгоде у коловозној траци којом се кретало возило којим је управљао окривљени није била клизава, то је без утицаја на другачији закључак о кривници окривљеног мишљење вештака у делу у ком је навео да, у случају да је коловоз био клизав, како је то описао полицајац ДД, окривљени није могао да прође безбедно кроз кривину при предметној брзини од 68,5 km/h, већ при брзини од 53,3 km/h, па да тада на страни окривљеног не би било пропуста који би се могао довести у директну узрочну везу са настанком ове саобраћајне незгоде, а на који део мишљења вештака се посебно указује у изјављеној жалби браниоца окривљеног.

Имајући на уму да су све одлучне чињенице које се односе на предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног и постојање узрочне везе између његових радњи и настанка саобраћајне незгоде правилно и потпуно утврђене, правилно је закључио првостепени суд да се у његовим радњама стичу сва битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао на уму све околности прописане чланом 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и да је истима дао адекватан значај.

Наиме, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његов ранији живот, односно чињеницу да није осуђиван, затим

његове личне прилике, будући да је ожењен и отац двоје деце, као и чињеницу да се оштећени ЂЂ, ВВ и ГГ нису придружили кривичном гоњењу против окривљеног, нити су поставили имовинскоправни захтев, док је од отежавајућих околности ценио чињеницу да су у предметној саобраћајној незгоди, поред наступеле смртне последице, која представља квалификаторну околност за постојање тежег облика предметног кривичног дела, три лица задобила телесне повреде, од којих је оштећени ЂЂ задобио тешке телесне повреде.

Имајући на уму утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, правилно га је првостепени суд, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 1 године и на основу одредбе члана 45 став 3 КЗ одредио да ће се иста извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, оцењујући да ће се, с обзиром на личност окривљеног, његов ранији живот, држање после извршеног кривичног дела и степен кривице, казном затвора у наведеном трајању и начином њеног извршења у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Осим тога, правилно је првостепени суд окривљеном, на основу одредбе члана 86 и члана 297 став 5 КЗ, изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од 1 године од правноснажности пресуде, налазећи да је, с обзиром на околности конкретног случаја, време за које је изречена мера довољно да би се испунила сврха изречене мере.

Апелациони суд у Београду је имао на уму да се жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда побија и због одлуке о трошковима кривичног поступка али, с обзиром да у жалби није дато образложење наведеног основа за побијање првостепене пресуде, исту у наведеном делу није разматрао.

С обзиром на наведене разлоге, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Записничар
Јелена Мијушковић Стошић,с.р.

Председник већа – судија
Оливера Анђелковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић